

'Samen ontdekken we nieuwe wegen, met humor en kracht'

Samen ontdekken we nieuwe wegen, met humor en kracht

Wat wel eens vergeten wordt: ook medewerkers van tanteLouise zijn vaak mantelzorgers. Karin Hall is een van hen. Karin is leerling-verpleegkundige in Residentie Moermont op de NAH-woning, bestemd voor mensen met niet-aangeboren hersenletsel. Thuis is er Iain, haar man die na een herseninfarct met dezelfde problemen te maken heeft. Samen voeden ze hun twee kinderen op, met Iain als unieke thuispapa. "Ik ben trots dat we het zo ver hebben gebracht."

Het moet vooral geen zielig verhaal worden, zegt Karin aan het begin van het gesprek. Ze wil het vooral over kracht en optimisme hebben, hoe moeilijk het leven met NAH ook is. "Ik heb eigenlijk twee fulltime banen." Zeven jaar geleden veranderde plots haar bestaan. Ineens was Iain een ander mens. Iemand die ze niet kende. Haar dochter vond hem, na het infarct. Nog een geluk dat ze er snel bij waren. Iain heeft haast geen lichamelijke beperkingen, al is hij soms duizelig en heeft hij links minder kracht. Het is vooral dat korte lontje, die stemmingswisselingen en de vermoeidheid. Een leven dat dag voor dag zorgvuldig moet worden gepland. Precies zoals op de NAH-woning in Moermont. Zeven jaar later heeft Iain nog altijd moeite om te accepteren wie hij is. Karin is vooral blij dat hun relatie het heeft gehouden en dat ze nooit de handdoek in de ring heeft gegooid. "Maar het heeft veel tijd en tranen gekost."

Hulp

Met reuzenstappen vertelt Karin over die zeven achterliggende jaren. En hoe ze een nieuwe wending aan haar leven gaf. Ze was teamleider bij een grote bank toen Iain, half Schots/half

Engels, ineens een patiënt werd. Iain knokte voor zijn herstel, in een revalidatie die veel pijnlijke momenten kende. Het was een tijd van emoties, boosheid en wanhoop. "Hij vloekt in het Engels." Het infarct treft het hele gezin, ook Karin had professionele hulp nodig. Ze schaamt zich er niet voor om het te zeggen. Eerst waren er nog de partnerbijeentkomsten. "Maar daarna ben je klaar en sta je er alleen voor."

Karin wist uit de put te klimmen, mede dankzij de ondersteuning door het in NAH gespecialiseerde bureau HersenZ. Drie jaar geleden veranderde ze van baan en stapte ze binnen bij tanteLouise. Een reorganisatie bij de bank gaf haar net het zetje dat ze nodig had. "Ik wist al veel langer dat mijn hart niet bij financiën lag, maar in de zorg."

Op haar plek

Karin werkte binnen tanteLouise in de ouderenzorg en met dementerende bewoners, voordat ze begin dit jaar naar de NAH-woning kwam. Ze voelt zich helemaal op haar plek. "De herkenning is groot, vooral naar de mannen toe. Ik weet wat ze meemaken.

"...ik herken die korte lontjes, het gebrek aan overzicht."

Ik ben ervaringsdeskundige, tegen wil en dank. Ik begrijp hun frustraties en hun emoties, het gevoel dat ze geen man meer zijn. Ik herken die korte lontjes, het gebrek aan overzicht en dat ze dingen vergeten." Dat inleven in de bewoners heeft ook zijn grenzen, zegt ze er meteen bij. Karin straalt kracht en kordaatheid uit. En juist dat soort eigenschappen wil ze graag op bewoners overbrengen. "Ik vind ze niet zielig. NAH overkomt je. Daar heb je geen greep op. Maar hoe je ermee omgaat, dat is een keuze. Het zijn allemaal volwassen mensen. Ze mogen zich bewust zijn van hun eigen verantwoordelijkheid."

Engelengeduld

Karin zorgt in de NAH-woning voor structuur, planning en houvast. Die ondersteuning geeft ze graag. "Ik weet uit eigen ervaring dat je engelengeduld nodig hebt." Karin helpt bij tal van praktische zaken, van financiële dingen tot het opstellen van boodschappenlijstjes. Pamperen van bewoners doet ze niet. "Het uiteindelijke doel is zelfredzaamheid." Natuurlijk heeft ze een extra oog voor de mantelzorgers in de woning. "Ik heb zelf ook een hele zoektocht achter de rug, voordat we ons als gezin hier een weg in wisten te vinden. NAH is niet leuk, écht niet. Samen ontdekken we nieuwe wegen, met humor en kracht. Ik ben trots dat we het zover hebben gebracht." <